

Камен као вода – Пеко Лаличић

КАМЕНИ КРУГ, КРУГ КАМЕНА

Камен,
у земљу
риме враћа,
спас тражи
у расутој тишини,
догорелим ватрама,
продуженом времену.

Плоди чежњу,
жили живот,
и претаче га
из облика у облик
остављајући
отворене вратнице
бива времепис,
повремен,
добродошао,
жаљен
и невремен.

У каменом кругу
распоређен
цвета
и силази
у круг камена

одакле се
изнова пропиње,
битише
и враћа
у земљу
да окамени риме
и настави камени круг
до новог почетка
круга камена.

КАМЕН КАО ВОДА, ВОДА КАО КАМЕН

Тече
по мени
као вино,
као метал,
као храна.

Тече полако
с мене,
на мене.

У темељу му
огањ,
птица
и луч у пркосу.
Да моје воде гргоре,
да мој камен жубори,

ромори
и куља у мени.
песму да изнедрим.
Да се окамени у птицу
над софром,
колевком,
и бравима хиљађеним,
да цингаре јеком звоне,
клепетуше да се множе,
да теку мед и млеко,
и нејач снажи из немира белутка,
дојки воћњака,
пшенице белице,
и бакарних жила,
да тече црвена
као вода,
као камен,
као храна,
у данас,
у сутра,
у сва јутра
што их умива,
подиже,
држи
и снажи
вода,
вода као камен,
камен као вода.

КОСТ СМО И ВОДА

Кост смо
и вода.

Нит (разума)
која се њише
и ништа више.

И то је довољно
за велику светлост,
помак сунца,
велико славље,
дуга путовања
и нове путање,

Довољно за узлете и прелете
Ватре,
реч да се усправи,
у кост удене,
вода да буде,
венама дана да се оцртава,
да јава буде кост,
сан вода.

Довољно да нас нит разума
жилама воде води
кроз шуме опстанка
заобилазећи кошаве
које би до ума
мрак да ујезере.

Кост смо
и чудо
што лепоту даје
и будно пристаје
уз будући спектар дуге.

СЛАМКА СМО СЛУЋЕНА

То смо што смо:
(камен
кост
и вода),
а сламка смо,
варница слућена сунцем
да буде кост
будућег праска,
семе загледано у воду
кружног тока,
будући сјај белутка.

